

R

Tinch de serlos frachs, senyors;
 En plé regnat de las flors
 entre la noya y la toya
 jo 'm quedaria ab la noya
 y ab la flor de 'ls seus amors.

Esperant que passi

DIÁLECHS DE CORPUS

— **A**pa noys; aquí 'm sembla qu' estarém bé. Anéuvos arrengrerant. Tu Paula, cúydat de l' Antonieta y en Rossendito. Sobre tot no 'ls deixis de la má. En Pepito, la Serafina y en Jorge quedan al meu cárrech.

— Ay fill, al menos 'ns haguéssis fet seure. Tres horas set personas dretas son vintiuna horas de plantón.

— Noya, tu sabs un tó y jo sé una tonada. Ja que 'm treus comptes, també te 'n treuré jo. Set per vinticinch céntims cada cadira, son una pesseta setanta cinch.

— Fugiu! un capital!

— Vaya que sí! Ab set rals, avuy compres una porcio de cosas útils; un parayguas, que no 'n tenim, per exemple...

— Senyors, dispensin que 's hi sopti la conversa, pero aixó de posarse devant ab aquesta colla de canalleta, es de poca criansa. Una servidora hi era primer ..

— ¿Que 'ns la deya à nosalt es aquesta lletanía? Mira tu, Joseph lo qu' explica aquesta .. senyora ..

— Tots hi cabrém, si á Deu plau. Enretirat Pepito... ¡Bo!... Ep jove, feu el favor.

— ¿Qué se li ofería?...

— Home, que 'm quitéu la vista á la familia.

— ¡Que 's posin ulieras!

— ¿Qu' héu dit?

— Ay Joseph, per la mor de Deu, no 't ficsis ab els poca-soltas.

— Mestressa, aixó de poca solta no ho diréu per mí, oy?...

— Haiga paz señores... lo calle es de tot el mon y no hay porque barajarse...

— Justa, y qui no estigui bé que se 'n vagi.

— Papa, jo vull carmetlos...

— Calla Jorge; no 'ns atabalís.

— Olè yá per las xicotas de prendas... ¡posis aqui, carinyo!

— És que porto companyia...

— També hi cabrá la sogra... ¡Aixó ray!

— ¡Jo ho vull veure!

— Que callis Rossendo.

— Aquesta dona m' ho priva...

— No 'n fassi cas sogra. Es d' aquet senyor d' aqui al darrera, que porta tot l' hospici.

— Ay Joseph, no 't comprometis...

— No tinguis por, deixam. ¿Sabéu jove que 'n teniu molt poca? Féyau nosa vos y encara cridèu á n' aquesta móssa...

— A qui diu móssa aquest senyor?. ¿A la meva filla?.. Quina poca educació!

— ¡Duro sogra!...

— (Calli bromista... Que no veu que li tocan el botet)

— (Altras cosas li tocaría jo á n' aquesta carona de pitimini)

— Donchs endemés, senyor Cartrons, la «mossa» será aquesta senyorassa que l' acompanya. ¿Qué 's pensa que no la conech del Born?... Es el cabás de las dotze.

— Mirmanyera, havíau de ser...

— Y á mucha honra .. ¿Qué s' ha pensat aquest bon senyor? ¿Que 's creu que perquè vosté treu á passeig aquesta colla de fitxas, els altres s' han d' estar á casa...

— (¿A «La Camelia» va á ballar?... Fugi, si alló es Andorra. Si vol venir al Pensil, 's divertirá més.)

— (Ja ho diré á la mare.)

— Bons estaríam ab tan *dispotisme*. El carrer es de tothom... Tu, xavalet, si 'm fas nosa 't planto una nata.

— Papa, jo vuy carmetlos!

— Apa senyor, comprim que 'l nen estaré content.

— Vinga, dónguimen cinch céntims.

— ¿Per cada nen?

— Nó; per tots.

— Ep, dona de 'ls carmetlos. Un ralet... Tingui prenda. . Dónguin á la sogra.

— (Ves noya, obra l' ull que aquest jove 't convé)

— Mamá, cómprins ginesta.

— A callar dihuen; ja teniu carmetlos.

— Papa, jo vull serpentinas. .

— Poca solta, carcamal... ¿Ves á qui tira pape-rets?... ¿que 's pensa que soch per mereixe?...

— Ja se li veu ja, qu' está ben desmamada.

— ¡Que 'n tenen poca de *moral* els joves d' avuy! T' embullan el cap y encare 't malparlan.

— ¿Sab qu' es aixó, sogra?... Es qu' están avinguts ab las pentinadoras!...

— No, miris Paula...

— ¿El que? Ah, ja veig, ja... Fes el distret, que no 'ns emprengui... ¡Malehit procurador!

— Ay, mare, ay... ¡socorrol m han tret un ull.

— Vaja tonta, ¿que no veus qu' es una serpentina?

— Jo 'm creya qu' era un mahó. ¡Aixó no ho haurían de *premetre!*...

— ¡Sí que us ho dich á vos, jove!. Si no fos per mirar, us omplía la cara de revessos...

— Qui ¿vos?... *Mel*, fariau!

— ¿Donchs perquè molestéu á n' aquesta senyoreta?

— ¿Senyoreta?... Tu, mirat... La Quimeta de «La Camelia» s' ha tornat senyoreta... ¿Que sou el promès potser?...

— Y si ho fos qué?

— Tira, tira... Deixals estar...

— Moltes gracias, jove per la defensa. Vosté 's veu que té bon cor.

— ¡Malvinaije el mon dolent!... Mirat tu, Paula, en Jorge . ¿Perqué no ho deminavas, eh? brétol... ¡Llasuma de pantalóns!

— Mama, l' Antonieta 'm fa ganyotas

— ¡Que tarda la professó!... Escolti *Xanxas*; ¿sab si n' hi ha per gaire?

— *Pacencia*, h ja, *pacencia*. Mas padeció Cristo por por nosotros. Están al caer.

— (Donchs si, al *Pensil* vosté fará rotllo.)

— Jesús quinas empentas!

— Agafis, (no hi fa res qu' apreti. ¿Que n' hi diría de cosas si no fóssim aqui?)

— Ginesta ¿qui vol ginesta?... Apa noyas, que ja venen ..

— Mama, jo sento las trampas.

— Escoltisenyora, ¿perqué no 's repenja en lo que ha menjat avuy?

— Dispensi, home.

— Paso, señores, paso... Retírense Vds. á la acera,

que las *potas* de los caballos no respetan sexos ni edades

—Ara!, ara!; ja venen!

—¿Quiiii... me l' arremata?

—Papa, en Rossendito 'm pren las serpentinas.

—Ara, ara!!

—(No estrenyi tant que la mare 'ns mira)

—Bueno, ja tenim aquí els jegants; gracias á Deu.

Alerta ab las empentas. Joseph vigila las criatururas.

—(Vamos no pessigui *hombre*, ja l' entench..)

—(Entesos donchs?)

—(¡Entesos!)

La professó comensa á desfilas.

RAMON BERENGUER

Per cambi de lletra

A una noya molt coqueta
que al seu dir, era modista,
li preguntí;—Com se diu?
y 'm contestá:—'M dich Ramira.
—Donchs, miris, mudis la *i*
ab *e*, y el seu nom de pila
li vindrá com fet d' encárrech,
lo que 's sol dir, per la pinta.

S. BRUGUÉS.

Un cas com un cabás

(HISTORIETA SENSE PICARDIA)

I

¿Volen saber la manera
ó siga el cóm y el perquè
vaig plegar aquell negoci
del carrer de Tamborets,
quan m' anava vent en popa
y entravan allí 'ls diners
á cabassadas?..

Donchs bueno

punt per punt ho explicaré
puig el cas que va obligarm'hi
un cas tan curiós va ser
qu' es digne de perpetuarlo
a siga en prosa ó en vers
perque en ell hi aprenguin *algo*
nostres fills y nostres nets.

»(número 100, Tamborets.)
»Todos en fin, ciudadanos;
»todos los que algo queréis,
»todos los que tramáis algo
»ó intentáis algo saber,
»acudid siempre á *La Activa*
»(Tamborets, número 100.)
»que cuenta para serviros
»con personal apto y fiel,
»sagaz, discreto y activo
Nota - Ici, on parle français».

L' efecte d' aquest anunci
fou inesperat, inmens..
A totas horas del dia
una currúa de gent
en la saleta d' espera
feya qu'a y ab anhel
tothom esperava l' honra
de que á solas el rebés
per explicarme sas penas
..y per deixarme 'ls diners.
(Vuyt ralets segóns tarifa;
aquest era lo meu preu).

Alli 'ls mascles y femellas
s' empenyian constantment
per explicarme sas cosas
á cau d' orella, en secret,
y 'm contavan sos desitjos,
m' esplicavan sos anhels,
relatavan sos projectes
y, com si fos un confés,
tots ab mi s' aconsellavan
ó 'm reclamavan serveys,
mentres jo tot grave y serio
ab la bata y 'l casquet
com misteriosa sibila,
'ls dava pausadament

informes, prenia notas,
ó engiponava consells...
—¡Jo que, faltat de senderi
sempre he tingut conseller!—

De cosas raras, ¡demáninne!
Mossas pidolant promés...
Joves per fer patir noyas...
Avias buscant jovenets...
Solterons cercant minyonas...
Casadas volguent saber
tots els passos de 'ls seus mascles,
fentme 'ls seguir constantment,
y marits que... 'l *viceversa*
volian de sas mullers.
Informes de totas menas
sobre fortunas, talents,
trampas y vidas privadas...

En fi, l' arca de Noé! ..

De seguir tres anys ó quatre
ab tal negoci establert,
nó quedava á Barcelona
pedra que no remogués,
ni reputació ignorada,
ni llit que 'm guardés secrets
y avuy jo, l' humil versayre
fora més rich que 'n Xifré!

Tal *mina*, donchs, va estroncarsém
del modo més innocent
degut á un cert cas rar ssim
que tot seguit contaré.
que 'm llensá á perdre 'l negoci
y 'm feu tancar de repent..
¡Y, moltas gracias encara
si vaig salvar'hi la pell!

M. RIUSECH.

(SEGUIRÁ)

Tot Barcelona 's recorda
de que un jorn aparegué
en diaris y cantonadas
l' anunci ó reclám següent;
«¡Alto y atención, señoras
& y caballeros!... Sabed
»que se ha fundado una Agencia
»(Tamborets, número 100)
»dondé por poco dinero,
»con reserva y honradez,
»se cumple cualquier encargo
»y se evacúa cualquier
»asunto, del más difícil
»al de mayor sencillez»
«Doncellas, casadas, viudas
»á quien convenga tener
»un confidente discreto
»que os sirva de un modo fiel,
»acudid siempre á *La Activa*
»(Tamborets número 100.)
»Señoras que en mil asuntos
»de amores ó de interés,
»precisáis un *alter ego*
»ó un policia tal vez,
»dirigíos á *La Activa*

GOREUS-GRISTI

-Fássis el cárrech hermosa que 'ls paperets y ginesta son apassionats sospirs d' un cor que per vosté pena.

-Tafoy, tafoy... ¡Com dehuen manegars'ho els jegants, per ésser tan espigats?

-¡Que un home per dugas pelas hagi de fer certs paperets!... Sort que tot tocant las trampas hi cava algún cigarret.

-Qu' héu acabat la ginesta, mestressa?
-Si, noy... Ves si aquella senyora vol vendre't la cabassada que 'n porta al barret.

POT-POURRI

—Aquest any, amich Xinxeta, ahont vas á veranejá?...
—Penso aná á Sant Sebastia (el de la Barceloneta).

—¿Veus? Tothom treu lo de istiu..
¡Es precis que 'm fassi un traje!..
—Si, noya, si... tens rahó...
(Ara li están fent el mánech).

—Escolti avi gno diu el diari que hi há un metje que adoba tots els mals?
—Si nena. El doctor Munyon «57 remedios para 57 enfermedades distintas».
—Donchs, enviémli la pilota que... s' ha reventat.

—Voldria senyor artista que 'm fés una *pintura*.
—Prou, prou... La vol simbólica ó impresionista.
—No... la vull en una regadora que s' ha destenyit.

¡Una victoria!

Sacabava lo ball que la Societat «La Perla» donava per recreo y satisfacció de totes las *dulcineas* de més ó menos autenticitat, pessas, matóns y demás concurrencia que cada festa omplia el local de gom á gom. Entre ells s'hi contava l'imprescindible «Noy maco» qui no podia faltar en cap de las disputas y bromas que s'originessin á la sala. Representava uns vinticinch anys, alt, moreno, afeitat de cara; com típich tenia una piga al costat de l'nas de la que surtian uns quants péls que 's dava prou ansia en fersels rissar perque li adornessin més la fatxada; mirada penetrant y escuadrinyadora. Era el *D. Juan* de las reunions, el prototipo del pessa presumptuós y perdona-vidas y per si aixó fos poch, anava molt calent de butxaca, per lo que las *sílfides* y demás, se 'l disputavan com si diguessim a l'aranya estira-cabells.

Aquella nit se 'l veyá ab lo cap baix, pensatiu, contrastant ab lo presumit y estirat qu' anava sempre, com volguent dir; *Aquí hay un hombre*.

Per la sala s'hi feya gran gatzara; crits, imprecacions, amenassas, *requiebros*; tot barrejat. Ningú s'entenia y en cambi el «Noy maco» á un recó trist, molt trist, com si rès passés al entorn seu.

No vaig pogué menos. M'hi atanso y li dich;

—Noy maco... ¿Qué tens?

—No ho sé... déixam... un disgust...

—¿Tu disgustos? el jove més tranquil de «La Perla» ¿A que alguna dona que 't ve massa al darrera es la causa d'aquet contratemps? *vamos* ¡No 's pot ser guapo per cap diner!

—¡Malvinatje hasta la sanch de Judas! ¡guapo! ¡massa al darrera! Si estich que no hi veig de rabia. Jo la faré malbé á n' aquesta *jamba*. ¡L' haig de trinjar com si fes pilota.

—¿A qui?

—A qui té de ser! A «la Modernista»; afigurat que s'ha empenyat en darme pota cada festa. ¡Pota al «Noy maco»! A mi; á n' aquesta mercaderia que ja no pot donar l'abast, per ser massas las xicotas que l'estiman.

—Tens rahó.

—Pero no se 'n alabaré, no. No hi passo jo perque aquesta mala... serp, tiri á terra en un moment la reputació que tinch adquirida, desde fa molts anys, entra las donas d'aquesta casa y de fora.

—Sosségat; no 't perdis. Pensa ab las altras, que las *pobras* no 'n tenen cap culpa.

—Sossegarme; y el descrèdit que m'ha tirat á sobre?... pero no se 'n riurá ¡T'ho juro! Será meva. Pesi á qui pesi, valgui lo que valgui. No vull que ningú pugui dir may que «la Modernista» ha despreciat al «Noy maco».

Després de donarli esperit convidantlo á fé una copa, qu' ell va pagá, 'ns vam despedir. Ell ab recansa per haber sigut ferit en son amor propi y jo ab curiositat per saber l'acabament. M' en vaig anar cantant.

«Ay de mí!—Ay de mí!—si acabaré llorando—yo que siempre reí.»

Van passá alguns dias. Jo seguia freqüentant, com observador y curiós que hi sigut sempre, aquesta classe de reunions, vulgo balls de patacada ahont

hi jugan tan important paper aquets matons y pinxos, molt semblants als que 'ns pintan los autors madrilenys en las sarsuelas del *género chico*, ahont per un tres y no res.

'S trehuen la faca—'s van á embestí
s'hi presenta un quili—y á tots fa fugí.

Al pobre «Noy maco» se 'l veyá ja alegre y provocador, ab aire satisfet y tot gojós assentat al costat de «la Modernista» com volguent dir;—¿Qui es el guapo que me la vol pendre?

—«La Modernista» ja es meva 'm va dir. Los joves valents y guapos no tenim impossibles; aixó sí ¡mala negada! m'ha costat molts sacrificis; molts, pero á l'últim ja ho veus.

—Y sembla per lo que veig, que t'estima.

—Tant, com jo á n' ella, perque ¡t'ho asseguro! La vull á n' aquesta xicota, no sé, no la trobo com las altras; Me sembla més apetitosa, es á dir... no sé com dir'tho, m'ha robat el cor y no me 'n he apercebut fins que ja no hi sigut amo d'ell. Are totes me fan fásich ¡totes! fins me sembla mentida que may hagi estimat fora d'ella.

—Bueno, home no t'entussiasmis tant. Me sembla que hasta parlas eloqüentment.

—No hi entench ab «luqüencias» ¡malvinatje la sanch! lo cert es que hi tingut la victoria.

—Donchs, per molts anys, li vaig dir al vèurel. amo d'aquell tresor. Perque 's té de dir la vritat; «la Modernista» era maca, molt maca, tant, que ho dich francament, li vaig tenir enveja.

A la taberna d'en Quico y á la societat «La Perla» y altres punts ahont se reuneix la *gente del bronce*, feya dias que no s'hi veyá 'l «Noy maco». Tot era fe suposicions més ó menos verossimils, pero ningú 'n sabia res del cert. «La Modernista» seguía freqüentant «La Perla» sense donar á coneixer cap indici ni cap detall, ab tot y haverli preguntat varias vegadas, per aclarir aquest misteri, donchs misteri era la desaparició del «Noy maco».

Ja feya temps qu'había deixat de concorre als balls aquestos y ja casi no 'm recordava de lo relatat anteriorment, quan un dia surtint del treball, content y alegre com sempre, vaig veure á un pobre jove, debil, demacrat que s'apoyava ab un bastó y aixís y tot caminava ab molta dificultat. ¡Sempre m'han causat gran compassió las que lluytan ab la vida. M'hi vaig anar acostant y ¡quina no va ser ma sorpresa al regoneixer á 'l «Noy maco»! ¡Quin contrast entre el ahir y el avuy! Al mateix temps qu'ell me deya espurnejantli 'ls ulls;

—Ja ho veus; pelat y sense cap quarto ¡mala negada! malalt, molt malalt, tant, que no sé si ho contaré; la causa ja te la pots pensar ¡La gran victoria de «la Modernista»! ¡Aixís l'hagués mort d'un fart de beco lo dia que la vaig coneixer!

Confesso que 'm va desapareixe repentinament l'enveja d'aquella nit.

J. CABRÈ GELABERT.

LA DONA CATALANA

DIRECTORA: D. RIERA BATLLE.

UNA VISIÓ

¡Qu' hermosíssim lo troví
ab sa cabellera d' or;
en sas alas un tresor
de bellesa descobrí.

Ab batechs d' enamorada
lo meu cor senti gosá...
¡quant dolsament me ficá
sa puríssima mirada!

Jo vegí en sas mans flonjosas
estrényer daurada creu,
y enllassada ab eix trofeu
una garlanda de rosas.

—Qui ets? li diguí ab dolsor;
y ell mirantme tot riallé,
al instant me respongué;
—Jo só l' angel de l' amor.

—Y ¿qué vols, si no hi há en mí
res digne de ta hermosura?

—Vull omplirte de ventura,
carinyos vá repetí.

Y ab l' expressió que sols dona
Deu á un rostre angelical,
posá en mon front virginal
una florida corona.

Un crit de dolor va eixir
de mos llabis; y al moment,
ab la rapidés del vent
l' angel aquell va fugir.

Mentres jo, ab la cruel ofrena
d' aquellas rosas divinas
que ab sas punyentas espinas
m' arrancavan ays de pena,

en vá buscava quina es
la rahó d' aquest antoig...
¿Perqué l' amor ns don goig
si ha de ferirnos després?

DOLORS RIERA BATLLE.

TRES ROSETAS

Ahir, parlant d' amoretas,
va jurarme el meu promés
que sabia tres Rosetas
y las estima á las tres.
Jo pe 'ls gelos mitj cegada
li anava á dir ¡arri allá!
y al véurem mal-humorada
d' aquet modo 'm vá parlá;
—Estimo á las tres Rosetas
y soch felís... ben segú!...
¡las que dús en tas galtetas
y la tercera qu' ets tú.

ROSETA SERRA.

A ma cadenera

Cadernereta aixerida,
aucellet de colors vius
no vull véuret entristida,
¿tant anyoras en ta vida
las moixonias de 'ls nius?

Olvidaho ma companyera,
¿perqué t' ha de dur dissort
le ser de m' presonera,
si 't faré la primavera
eterna, ab lo meu amor'

¿No recordas las ventadas
que desfeyan ton trevall,
trovant més de cent vegadas
cubertas las fondaladas
de neu, la serra y la vall?

Recorda, cadernereta,
d' aquells jorns ton desconsol
no trobavas ni una herbeta
y l' teu niu desfet, ¡pobreta!
t' inspirava cants de dol.

Te veyas desesperada
sense fills sempre ab tristor,
y ara 't veus amanyagada
y 't paga ta gay' cantada
ab un pinyó mon amor.

En *torreta* delitosa
viurás, estimante jo;
y aixís la gebra horrorosa
que porta l' hivern, ma hermosa,
no glassará ta cansó.

Del estiu jorns xafogosos
quan l' espiga vá pujant,
serán per tú molt xamosos
puig que los pámpols verdosos
de ma parra 't cubrirán.

Jo dessota de la ombreta
brodant ó bé fent ganxet
passaré ab tu la estoneta
mirant baix de ta poteta
presoner lo pinyonet.

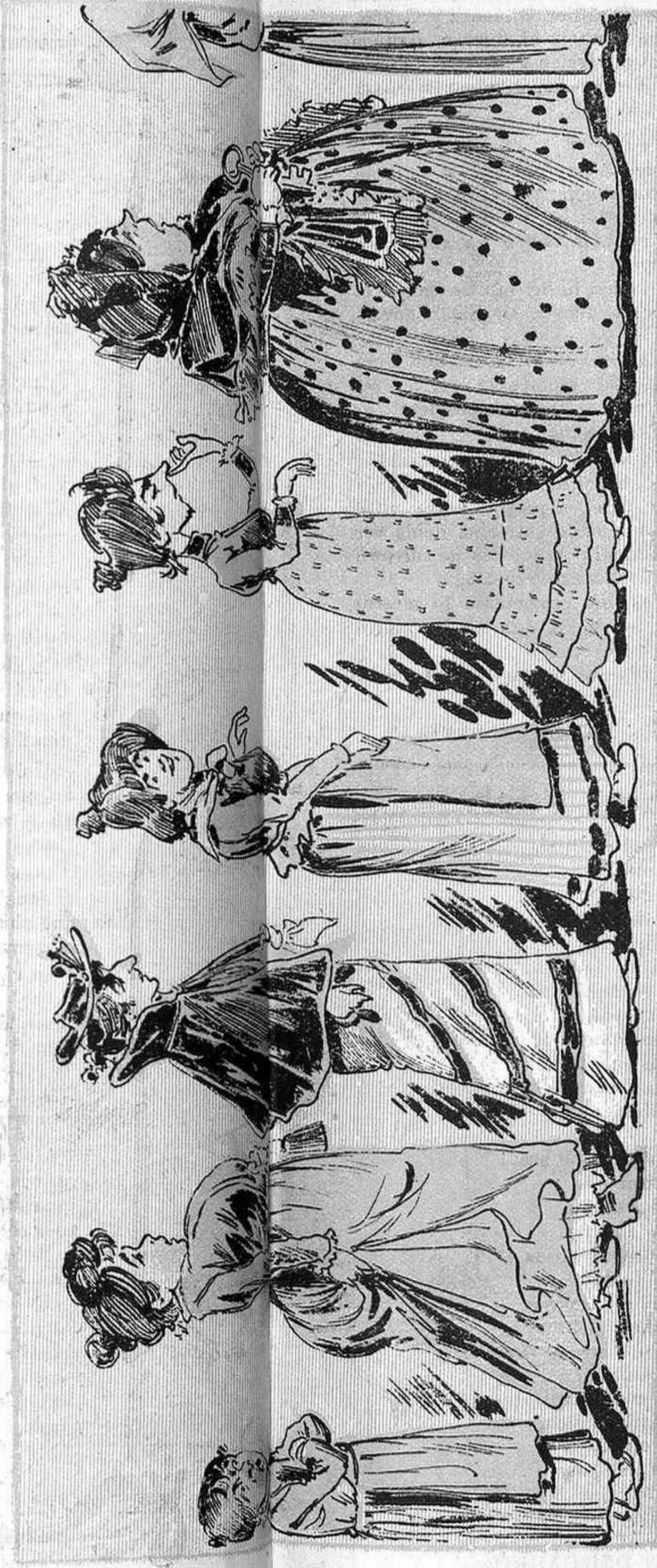
Tu ab lo béch amayagantlo,
saborejant sa dolsor,
alegroya contemplantlo,
poch á poch picotejantlo
allunyarás ta tristor.

Jo ab ma parla amorosida
¡quantas festas te faré!
veurás mon amor sens mida;
y 'l teu cant que al pler convida
me farà alegrar la vida
entre flors y un cel seré.

FRANCISCA RABELL de AYNÉ.

Professó perpétua d'acreditadors del Municipi, a la guía del Arcaide.

Professó nocturna de... pendons pels carrers de Barcelona.

La tradicional professó de Còrpus. Els mateixos de cad' any.

TEATROS

ROMEA

Probablement diumenje se donarán las últimas funcions de la temporada habentli produhit á la Empresa un bonich resultat y si bé no ha complert, ni de molt ab los estrenos que anunciá, no 's pot dir que hagi sigut retrógada ab obras novas, ja que se n' han estrenat bastantas, algunas de las que creyém que quedarán de repertori.

NOVETATS

Pera avuy está anunciad lo debut de la companyia del teatro de la Comedia de Madrid, estrenantse la comedia en tres actes *Tortosa y Soier*, dels Srs. Abati y Reparaz, qual obra ha sigut un dels millors éxits en la passada temporada, ratificantse lo mateix en quants teatros l' ha executada dita notable companyia.

Com dintre lo poch temps que estará entre nosaltres 'ns anuncia molt variat repertori y sapiguent además la justa fama que gosa dita companyia y per lo tant lo favor que li dispensa nostre públich, volém créurer que aquet teatro farà una fructífera temporada.

TEATRO TÍVOLI

Tocan á son fi las funcions de la companyia lírica y sembla que per las darrerías s' han reservat las novetats, ja que en la setmana passada debutaren la Srta. Perez Ribot y lo tenor Sr. Balius, ab la sarsuela *El Molinero de Subiza* y la ópera *Marina* respectivament, no habent resultat cap dels dos debuts, á causa de ser molt escassas las facultats artísticas d' abdós debutants, per lo que s' adelantaren massa en sos propósitos.

Al Sr. Balius, debém ferli present que no basta possehir una bonica veu sino que es necessari tenir *oido* y además sapiguer cantar, condicions que desconeix per complert.

Pera avuy, en definitiva, está anunciada la sarsuela *Las Parrandas* que segóns los cartells sigué molt aplaudida en Madrid, y diumenje próxim tindrá lloch lo despido de la companyia que passa á Palma á cumplir compromisos contrets.

Pera sustituhir á la de sarsuela, hi há en planta la de ópera italiana del mtre. Baratta de la que 'n forman part las Sras. Vigier, Lopeteghi y Casas y Srs. Granados, Puiggener y Claveria.

CATALUNYA (Eldorado)

En la nit del benefici del tenor Sr. Alba, s' estrená un quadro de costums aragonesas, titulat *La Godinic*; que sigué fredament rebut per lo públich á causa de lo insuls de son argument y poca gracia en sas escenas.

Sols s' aplaudí y hasta repetí, una jota, únich número que sobressurt en la obra. Per lo dit, se pot compendre que la música, es molt superior al libre.

N' es autor d' aquest lo conegut Sr. Granés y de la música lo mtre. Perez Soriano, autor conegut y aplaudit per ser'ho de la de *El guitarrico*.

Dissapte próxim tindrá lloch lo fi de la present temporada, que á causa de no haber tingut competencia com resultava altres anys, haurá lograt una profitosa temporada. Nos referim á la part de taquilla, que la artística ha sigut tot lo justa possible, ja que no s' ha estrenat cap obra de verdader éxit.

Pera diumenje dia 1 de Juny, s' anuncia nova companyia pera fer los mesos de Juny y Juliol, que ho será la en part procedent del teatro Espanyol de Madrid

á qual frente hi figuran las actrius Srtas. Moreno, Ferri y Araya, y los Srs. Thuillier, Gimenez y Colóm.

En lo nou repertori que anuncia hi figuran algunas obras reformadas del teatro clássich y las que ab més éxit s' han estrenat en dit teatro Espanyal en lo passat hivern.

GRAN-VIA

Pera donar una série de trenta funcions s' anuncia pera dintre breus dias una companyia cómic dramática que, baix la direcció artística del Sr. Oliver, ne forman part valiosos elements de la que ha actuat en lo teatro Espanyol de Madrid.

Entre las parts més notables, hi figuran las senyoras Cobeña, Alvarez y Comendador y los Srs. Cuevas Vianso y Rausell.

Entre lo repertori que anuncian, hi figura una obra inédita del pulcre escriptor Sr. Benavente qui ha reservat las primicias d' estreno, pera nostre públich.

TEATRO NOU

Dissapte passat, segóns noticias, ab una companyia de sarsuela s' inaugurarà la temporada d' istiu ab conegudas y gastadísimas obras, figurant entre ellas *Certamen Nacional* que, segóns los cartells, debia ser cantada per set tiples y cumplint lo promés ne surtiren cinch y d' ellas, tres eran solament coristas.

També al anunciar l' abono prometeren lo mestre Sr. Liñan pera director y are 's diu que un dia ó altre debutará.

Se veu que á la nova Empresa lo que li agrada es la *formalitat*.

UN OMICH RETIRAT.

Del meu sach

Ab motiu de cert eclipse,
eclipse de Sol total,
l' arcalde de... (no sé 'l poble)
publicá eix bando: «Demá
per ordre del senyó arcalde
hi haurá eclipse: per lo tant
á n' els vehins se 'ls hi mana
que no 's pòden espantar,
perqué aqueix tal *fanomeno*
se realisa fá uns quants anys
en tots 'ls paissos nostres
que ja son civilisats.»

A un criat qu' era molt ase,
son amo feya tirar
al corréu totas las cartas
que trovés en lo despaig.

Un dia 'n va trovar varias
sense sobre y al instant
vá tirarlas, donchs, desclosas
á n' el bussó del estanch.

—¿Cóm? (li digué l' amo al véureho)
¿Y sense sobre, animal?

—Senyoret! (vá contestarli)

jo 'm creya, li parlo franch,
que vosté tenia empenyo
que no las rebés pe 'l cas,
el qui anavan dirigidas

las cartas. . ¿Comprén? ¡Ay, ay!

PEPET DEL CARRIL.

PROFESSONS

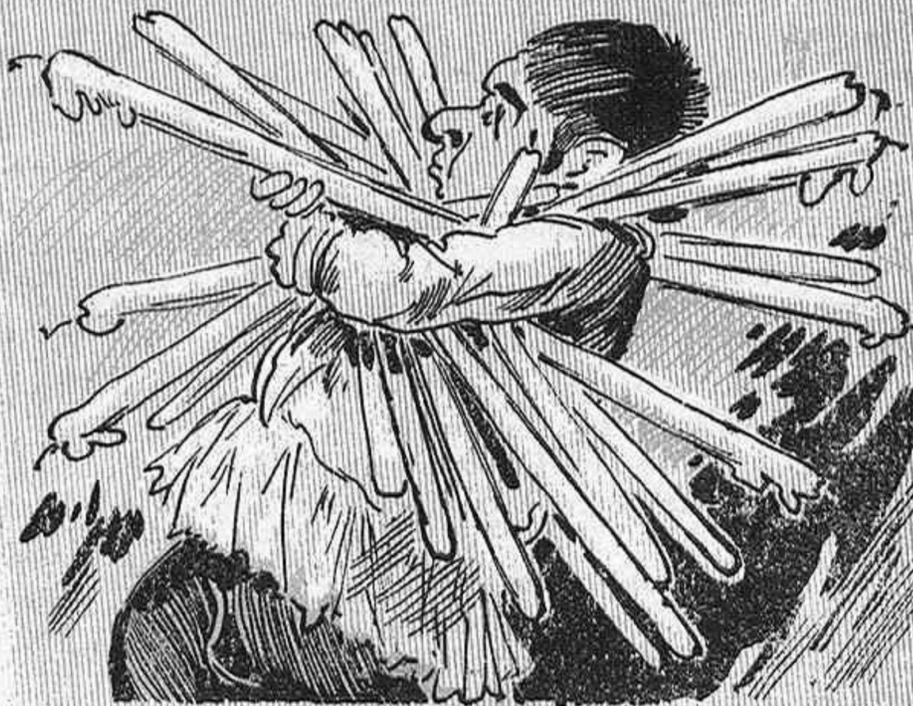
Sa Excelencia lo barbut
jegant en Berenguer

Un que ha fet tart.

Els *Luïsos* de la Trasatlántica fent cap a la Catedral.

El recullidor de las atxas.

¡L' AUTOR!

En un teatro, una nit,
varen estrenar un drama
que va ser ovacionat
durant una estona llarga,
tot cridant ab ronca veu;
¡que salga el autor! ¡que salga!
Després de ferse pregar
va sortir aqueix á las taulas
ab los cabells embullats,
la barba desarreglada,
las sabatas á bocins -
y l vestit tot plé de tacas,
saludant á l auditori
que sens parar l aclamava.
Al veure 'l del galliner
un dels qu' alli més cridavan,
vá dir ab tó de despreci
fent cara de prunas agres:
—¿D' aixó se 'n diu un autor?
¡Si es un rebrech de drapayre!

J. M.ª MALLAFRÉ.

La companyia revolucionaria de la *Ulequa* está posantse al nivell de 'ls saltimbanquis que van per firas y festas majors.

A Cádiz, la segona patria d' en Lerroux, allá ahont té sa familia y sa coneixensa, no pogueren trobar cap local ahont donar l' acostumada funció que 's titula «Un trono per terra ó l' aixarop de llengua»

A la qüenta el governador civil de la capital andalussa exercí presió sobre 'ls propietaris de teatros y locals, pera que no 'ls lloguessin al terceto Lerroux-Soriano y Blasco Ibañez y aquestos no tingueren mes remey qu' encahuarse en lo pati d' un hostal, ahont devant d' un miler escás de personas feren el discursset de marras, aquell mateix discursset qu' haurán afluixat unas mil cincheentas vegadas.

No tardarém á veure per las nostras festas majors á la companyia revolucionaria, desempnyant els millors treballs de son repertori.

Un barracot de fustas, tapadas ab quatre llustrinas vermellas; en Blasco cridant al *Pueblo* desde la porta, en Soriano fent de pallaso y en Lerroux fent las forsas ó donant sessions de taumaturgia electoral ó d' esgrima del sabre.

Y ab aquesta trinitat
cómica y arrossinada,
¿preten algú qu' arrivém
á la salvació d' Espanya?

El Sant Pare de Roma ha fet un punt d' home.

Tenintlo d' anar á visitar el Shah de Persia, qui ha passat uns quants dias en la ciutat eterna, y havent anat primer aquest sobirà al Quirinal ó siga 'l palau de 'ls Reys d' Italia, va exigir el Papa al monarca asiàtic que per anar al Vaticá no surtis de la embaixada persa prop del Quirinal, sino de la francesa ó alemanya prop del Vaticá.

El Shah de Persia no volgué doblegarse á n' aquesta exigencia y posat en la disyuntiva d' indisposarse ab lo Rey d' Italia ó ab el Sant Pare, determiná fer cas omís d' aquest últim y marxar de Roma sense visitar-lo, cas únic en los anys de la ciutat eterna.

Además, es probable que 'l Shah busqui repressalias y fassi pagar el seu enuig als pochos ó molts católics que hi há á Persia. Perspectiva que pe 'ls interessats deurá ser poch afalagadora, si 's té en compte que en lo temps que governa el sobirà persa, ha fet rodar uns 50.000 caps.

Resumint; que 'l successor d' aquell Jesucrist qu' anava pe 'l mon sent l' apoyo de 'ls desvalguts y que presentava la galta esquerra quan li bofetejavan la dreta, per un acte de mundana superbia, per un detall de ridícula etiqueta no ha tingut inconvenient en exposar á las cruels repressalias d' un sátrapa, als católics persas.

¡Bonica manera de practicar la humilitat evangélica y la caritat envers lo próxim!

No sé si seré jo l' equivocat ó si, com de costúm, será l' *Eco del Maleta Indulgencias*

L' altre dia, involucrava entre 'ls que, segons ell, son responsables de lo del Hospital de Sant Pau, á un tal Bosch de la Trinzeria perque anés á dec' arar devant del jutje.

Qual Bosch de la Trinzeria, si jo no vaig errat, era un bon senyor ampurdanés que morí fa quatre ó cinch anys, sense haver fet mal á ningú.

El Diluvio 's pinta sol per aquestas cosas. Emprén las campanyas á bulto; las dú á cap tirant als colóms y las acaba ficant els peus á la galleda.

May ho ha pogut evitá...

Fa com el canó d' Olot

que tira sense engaltá.

A Valencia sab tothom qu' era un de 'ls punts d' Espanya ahont la professó del Corpus se celebrava ab més solemnitat y aparato.

La professó valenciana era una verdadera festa popular ahont entre las *Rocas*, las quinze ó vint parellas entre *Chegants y nanos*, els *Civialots* la *Moma*, l' *Agüelo del colomet*, l' *Aguíot*, la *Dego'la* y un' altra colla de moixigan-gas bufo-religiosas, els valencians s' hi divertian de valent y gastavan la plata.

Donchs tot aixó ha quedat abolit d' una plomada. Els republicans de Valencia, que dominan l' Ajutament, han acordat arxivar tots aquets trastos vells en las golfas del olvit, no votant ni un céntim per professóns.

Molt bé. Els republicans valenciáns mereixen un aplauso y puig que en Blasco Ibañez es el seu cap y el seu verb, 'ns rec'nciliém ab l' autor de *La Barraca*.

Encare que fa molt dias

que, imitant al «*Hijo malo*»

va con malas compañias.

L' altre dia un metje amich meu va fer l' analissis quantitativ y microscòpich d' una unsa de butifarra de porch, que son 33 grams, y va trobar l' embutit compost dels següents materials.

5	grams	de	robo en la pesada.
9	»	»	pelleringas de gos putrefactas.
8	»	»	matriu de bedella corrompuda.
7	»	»	seu.
2	»	»	especias.
1'50	»	»	porqueries indefinibles.
0'50	»	»	microbis assurtits.

Total 33 grams.

¿Y 'l tocino? dirán vostés.

Per ara bo, gracias. Y aixó que segóns dihen els periódichs, els tocinares actualment *matan*. Dehen matar... el temps ó barcelonins.

Pregunto jo... ¿Y quan no matin, —com ells pretenen conseguir— qué pensan posar'hi als embutits?

¿Convindria saber'ho!

Si; convindria saber'ho
per estar ben previnguts
adquirint ó be un rewólver
de sis tiros... ó un bagul.

Es ja cosa llegendaria qu' á Espanya, quan per una rarissima casualitat apareix un ministre ab ulls á la cara, té de surtir al poch temps del ministeri poch menys que per la finestra.

Un ministre honrat, decent ó treballador, es incompatible ab la politica espanyola.

Aixís va succehir ab l' Urzáiz ara fa poch y aixó mateix está passant ab en Canalejas, qu' es sens dupte de 'ls polítics de la monarquia el qui té més simpatias entre 'l país.

El partit lliberal va allargant en lo poder gracias á las impatias del Urzáiz primer y de 'n Canalejas després y tots dos surten del ministeri vilipendiats y aburrits, mentres els tipos com en Moret y com en Veragua s' eternisan en lo candelero.

Imprudencia gran es la de 'n Sagasta jugantse els homes de valúia com el jugador 's juga las millors cartas.

¿Ja trobará qui succeheixi á l' Urzáiz y á ne 'n Canalejas? Difícil ho veyém

Aquí 's tracta no més d' allargar mesos
y dá lloch á que tots puguin fé 'l lio...
Y en tanto el mundo, sin cesar navega
por el piélagó inmenso del vacío.

En lo catálech d' un coleccionista d' autógrafos, la firma auténtica de 'n Sagasta está adinerada pe 'l módich preu d' una pesseta.

La premsa s' hi ha tirat á sobre, burlantse ab tal motiu de don Práxedes.

No n' hi ha per tant! No 'n tiraria pocas de firmas cada un de nosaltres, si 'ns las paguessin á quatre rals.

Jo 'ls asseguro que no faria altra feyna d' un cap de dia á l' altre.

A qui potser no li surtirían als comptes, seria á ne 'n Villaverde que firma tal com segueix; «Raimundo Fernandez Villaverde Garcia del Rivero, marqués de Pozo Rubio.»

Tant més, quant á ne 'n Vilapierde li surt més á compte fer empréstits ab el banch d' Espanya.

Dissapte al matí va haver'hi un bateig á la Catedral en el que tot l' acompanyament anava ab automóvils.

El pas pels carrers de la original comitiva, cridava extraordinariament l' atenció.

Vet' aquí que 'l nyech, nyech dels auto, debia confondre ab al nyech nyech del infant.

Hi há personas que neixen ab sort. Aquesta criatura podrá alabarse quan sigui gran, de que al seu bateig hi van concorre la mar de semblants seus. La mar de criaturas.

✱

A Madrid ab motiu de las festas de la coronació s' han donat funcions regias en varios teatros, essent la entrada gratis.

Els corresponsals dihen tots lo mateix. Que la entrada á tals funcions era obra de románs á causa de l' aglomeració de gent y que 's feya precis rebre y repartir garrotadas.

A la porta del Espanyol hi havia un de 'ls dias, més de 20,000 ánimas.

Y luego que vagin dihent que Valencia es la terra del arrós.

✱

Al poeta Grilo l' han agafat els carlins d' una manera que té molta gracia.

En una solemnitat cortesana va cantarse un himne en honor del Rey Alfóns XIII, qual lletra es original del mencionat poeta.

Al endemá *El Correo Español*, orgue de 'ls carlins, publicava la lletra d' un himne á Carlos VII y la firmava el mateix Grilo.

La estupefacció entre 'ls cortesáns va ser tan gran com el sofoco del escriptor de marras.

A Venecia encara rihuen.

✱

Segueixo creyent encare que hi ha molts modos de matar pussas.

El Diluvio portava diumenje el següent anunci, que m' ha sumit en un mar de confusions.

«Desean proteccion de caballero y señora de posición respectivamente. una señcrita seria y un jóven de carrera y buena presencia. Calle, etc.»

¿De qué 's tracta aquí? De dos germáns no será, porque ho dirian á fi de inspirar més confiansa.

Al meu modo d' entendre deu tractarse d' un pareja que no tenen inconvenient en tolerarse la mútua infidelitat, *con tal* de poguerse seguir estimant (?), pagant els altres. Com si diguessim una mena de *sou'eneurs* bisexuals.

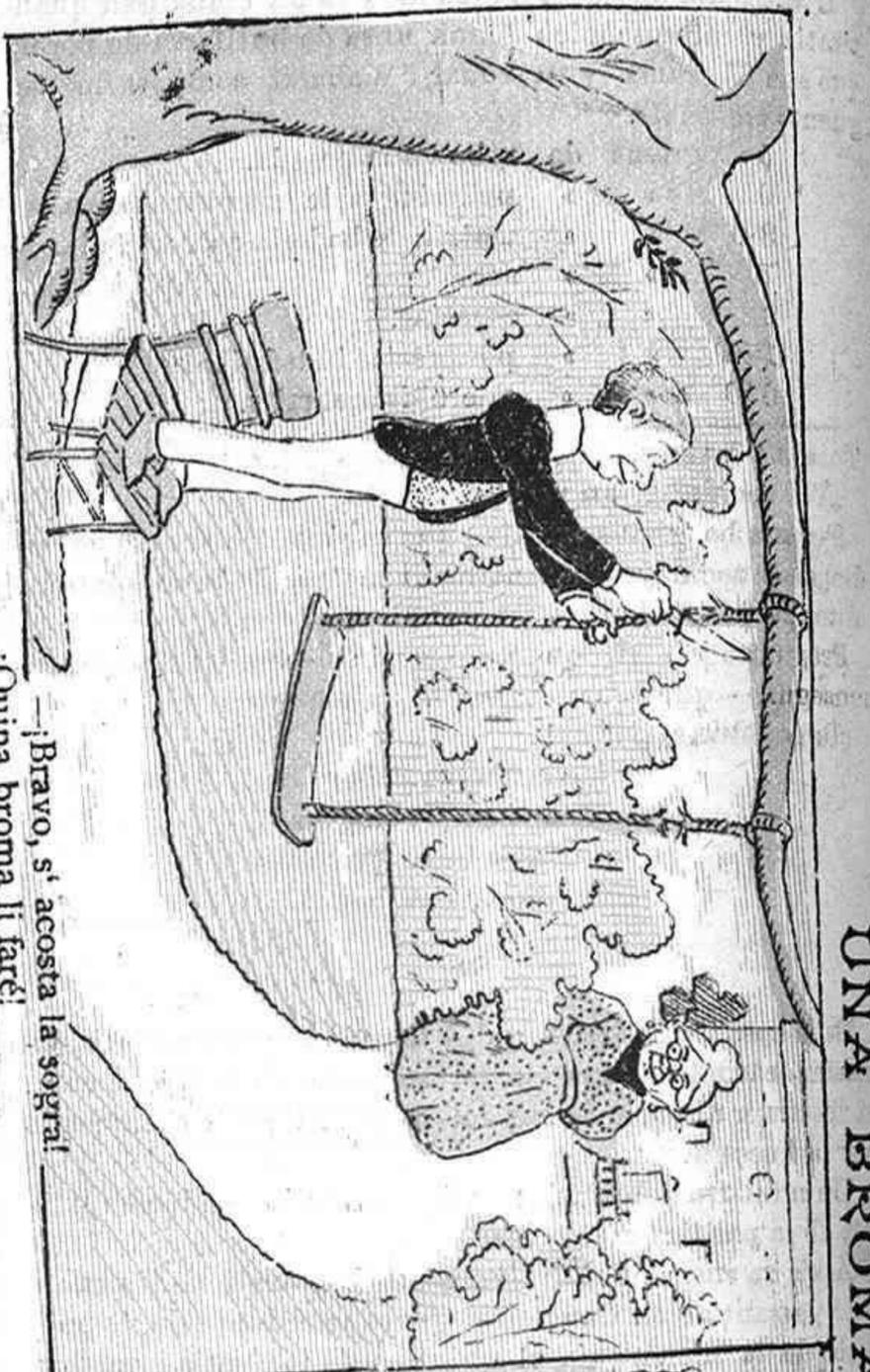
Vet' aquí una bona proporció per un matrimoni mal avingut.

Una barreja en tota regla. De interessos y lo altre.

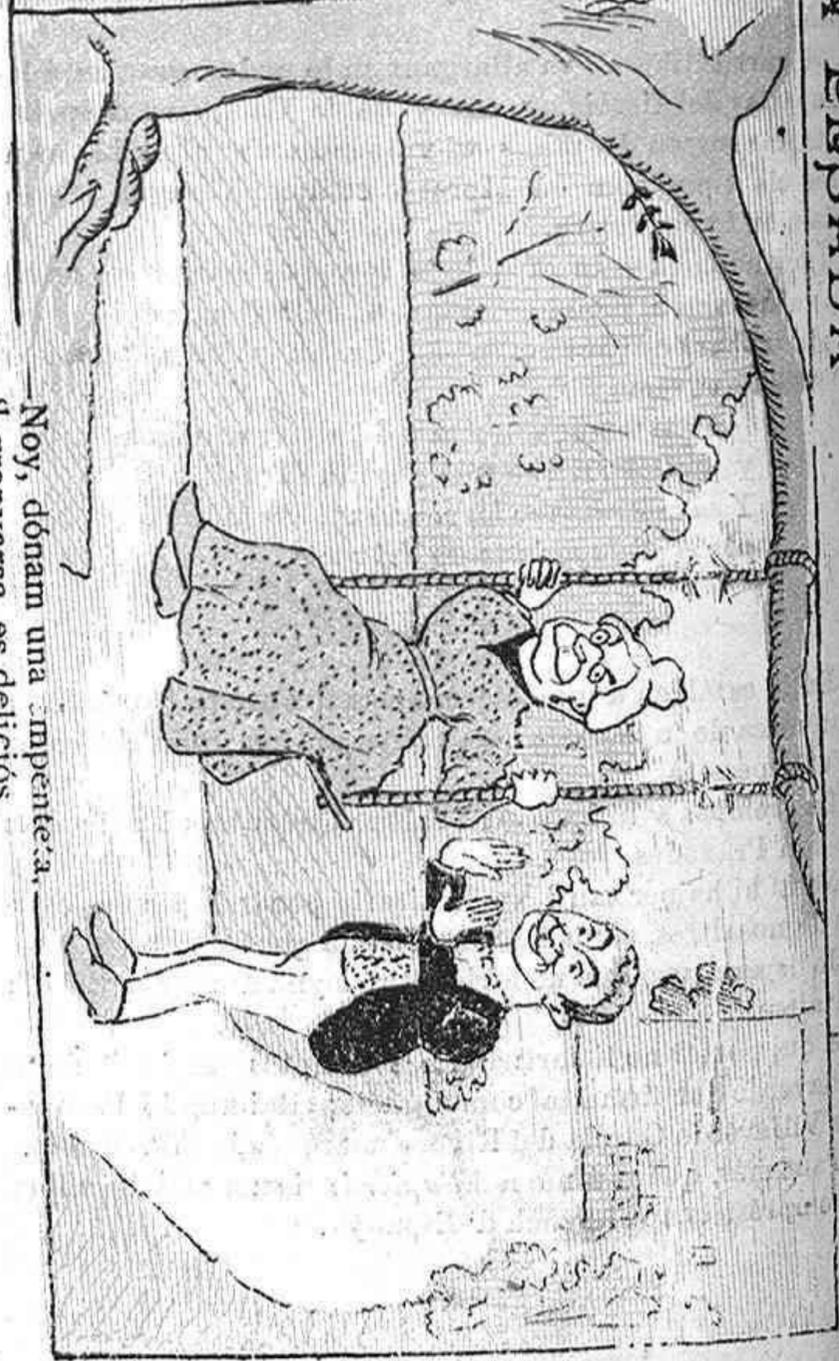
LITOGRAFIA BARCELONESA

SANT RAMÓN, 6. - BARCELONA

UNA BROMA PESADA

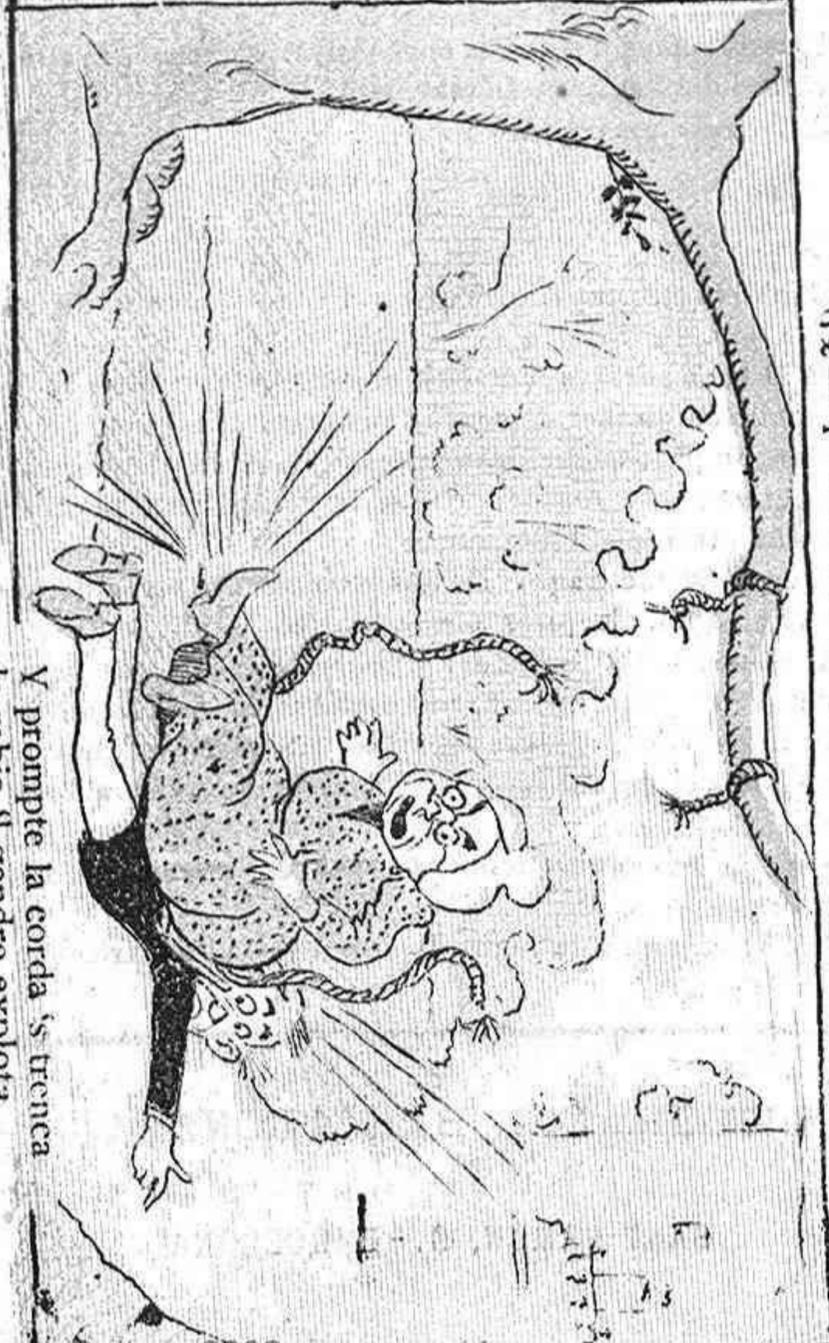
—¡Bravo, s' acosta la sogra!
 ¡Quina broma li faré!
 ¡Quina pensada la meva!
 ¡Prou me sembla que riuré!

—Noy, dónam una ampentea,
 que 'l gronxarse es deliciós.
 —Encare qu' en vulgui dugas
 ¡¡Quin pensament més graciós!!

Ara s' trencará la corda
 no poguentla resisti.
 Ara 'm venjo de sa furia;
 de riure 'm tinch de parti.

Y prompte la corda s' trenca
 y de rabia 'l gendre explota
 perquè la broma pesada
 es sols per ell que va sota.